

clint.
SPECIMEN

May I introduce you to the serious and dangerous, yet handsome Clint? It is a multi-script typeface that currently includes Latin, Greek and Cyrillic scripts. Clint is a book typeface, specially designed to perform well in poems, lyrics, dramatic texts, short stories, screenplays and fairy tales. It is a work in progress and will be revised and extended in the future.

Texts by

H. G. Wells, *The War of the Worlds*

Megas, *Fílahirðirinn frá Súrin*

Asbjørnsen and Moe, *Norske Folkeeventyr*

C.P. Cavafy, *Ithaca* [translation by John Cavafy]

Victor Hugo, *Le bord de la mer*

Kurt Tucholsky, *Wie wird man Generaldirektor?*

Nikolai Gogol, *The Government Inspector*

Otokar Březina, *Staviteľ chrámu*

A À Á Â Ã Ä Å Ā Ă Ą Æ É B C Ç Ć
 Ĉ Ċ Č D Ď ě E È É Ê Ë Ě Ę Ě
 F G Ĝ Ğ Ġ Ģ H Ĥ Ħ I Ì Í Î Ï Ī
 Ĵ Ķ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ
 Ń Ņ O Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ø Ō Ŏ Ő Œ P Q
 R Ř Ŕ Ŗ S Ś Ŝ Ş Š Š Š T Ţ Ť Ŧ U
 Ù Ú Û Ü Ũ Ū Ŭ Ů Ű Ų V W Ŵ X Y Ŷ
 Ý ÿ Z Ż ź Ž Đ Đ 0 1 2 3 4 5 6 7
 8 9 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9
 A À Á Â Ã Ä Å Ā Ă Ą Æ É B C Ç Ć
 Ĉ Ċ Č D Ď ě E È É Ê Ë Ě Ę Ě
 F G Ĝ Ğ Ġ Ģ H Ĥ Ħ I Ì Í Î Ï Ī
 Ĵ Ķ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ Ĵ
 Ń Ņ O Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ø Ō Ŏ Ő Œ P Q
 Q R Ř Ŕ Ŗ S Ś Ŝ Ş Š Š Š T Ţ Ť Ŧ
 U Ù Ú Û Ü Ũ Ū Ŭ Ů Ű Ų V W Ŵ X Y
 Ŷ Ý ÿ Z Ż ź Ž Đ Đ 0 1 2 3 4 5 6
 7 8 9 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

«Who's there?» he said, also whispering, standing under the window and peering up.
 «Where are you going?» I asked.
 «God knows.»
 «Are you trying to hide?»
 «That's it.»
 «Come into the house,» I said.
 I went down, unfastened the door, and let him in, and locked the door again. I could not see his face. He was hatless, and his coat was unbuttoned.
 «My God!» he said, as I drew him in.
 «What has happened?» I asked.
 «What hasn't?» In the obscurity I could see he made a gesture of despair. «They wiped us out--simply wiped us out,» he repeated again and again. He followed me, almost mechanically, into the dining room.
 «Take some whiskey,» I said, pouring out a stiff dose. He drank it. Then abruptly he sat down before the table, put his head on his arms, and began to sob and weep like a little boy, in a perfect passion of emotion, while I, with a curious forgetfulness of my own recent despair, stood beside him, wondering.
 It was a long time before he could steady his nerves to answer my questions, and then he answered perplexingly and brokenly. He was a driver in the artillery, and had only come into action about seven. At that time firing was going on across the common, and it was said the first party of Martians were crawling slowly towards their second cylinder under cover of a metal shield. Later this shield staggered up on tripod legs and became the first of the fighting-machines I had seen.

a à á â ã ä å ā ă ą æ é b c ç ć
 ê ě ē ě ě ě ě ě ě ě ě ě ě ě
 ě f g ĝ ğ ħ h ĥ i ì í î ï ï
 ī ĩ į j k ƙ κ l ł 1 l 1 m n ñ
 ŋ ŋ ŋ ŋ ŋ o ò ó ô õ ö ø ø ō ö ő
 œ p q r r r ř s s ŝ ş š ş ß t ı
 ŧ ı u ù ú û ü ũ ū ŭ ů v w ŵ
 x y ŷ ý ŷ z ź ž ž đ þ
 a à á â ã ä å ā ă ą æ é b c ç ć
 ê ě ē ě ě ě ě ě ě ě ě ě ě ě
 ě f g ĝ ğ ħ h ĥ i ì í î ï ï
 ī ĩ į j k ƙ κ l ł 1 l 1 m n ñ
 ŋ ŋ ŋ ŋ ŋ o ò ó ô õ ö ø ø ō ö ő
 œ p q r r r ř s s ŝ ş š š ß ß t
 ı ŧ ı u ù ú û ü ũ ū ŭ ů v w
 ŵ x y ŷ ý ŷ z ź ž ž đ þ

FÍLAHIRÐIRINN FRÁ SÚRÍN

Fílarnir eru lúnir eftir langan dag í sólinni
 og þeir leggjast á árbakkann, þá munar um lúrinna
 og hann klifrar upp fótinn og uppá herðakambinn þeirra með skrúbb
 og klút, filahirðirinn minn frá Súrin. ¶

Og ég sit í öðrum heimi er ég horfi á þig
 mér fyrir hugskotstjónum, nær þér kemst ég ekki
 Því gegnum þetta líf hef ég gengið aftur á bak
 og gert mér úr því þá allra mýkstu flekki. ¶

Og hvíllt regindjúp það var og ótrúlegt sem opnaðist
 mér í augunum svörtu svo fullt af framandi blíðu
 þegar leit ég til þín heillaður og höndin mín brá á leik
 í hárinu þínu svo biksvörtu og stríðu. ¶

Ég var bara að leita að ævintýrum, einn enn sem kemur og fer.
 Við vorum eins og fiðrildi í nóttinni mjúku, dimmu
 en hörundið þitt brúna það var mýkra en allt sem er mjúkt
 og mig hafði aldrei órað fyrir neinu svo grimmu. ¶

Þú horfðir til mín og augun þín voru alvarleg og spyrjandi
 og engan mun gastu fundið á erri og elli
 og ég brosi á móti og það lifnaði kannski líka í augum þér bros
 og ég ljóma eins og jólatré á Austurvelli. ¶

A À Á Â Ã Ä Å Ā Ă Ą Ą Æ É B C Ç Ć
 Ĉ Ċ Č D Ď Đ ě E È É Ê Ë Ē Ě Ę
 Ě F G Ĝ Ğ Ġ Ģ H Ĥ H I Í Î Ï Į
 Ì Ĭ Ī J K Ĵ K L Ł Ľ Ĺ Ļ L M N Ñ
 Ľ Ń Ņ ņ Ŋ O Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ő Ő Ő
 Œ P Q R Ř Ŕ Ŗ S Ś Ŝ Ş Š Ÿ T Ŧ F
 Ţ U Ù Ú Û Ü Ũ Ū Ŭ Ů Ű Ų V W Ŵ X
 Y Ŷ Ý Ÿ Z Ż ź Ź Đ Đ

A À Á Â Ã Ä Å Ā Ă Ą Ą Æ É B C Ç Ć
 Ĉ Ċ Č D Ď Đ ě E È É Ê Ë Ē Ě Ę
 Ě F G Ĝ Ğ Ġ Ģ H Ĥ H I Í Î Ï Į
 Ì Ĭ Ī J K Ĵ k L Ł Ľ Ĺ Ļ L M N Ñ
 Ľ Ń Ņ ņ Ŋ O Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ő Ő Ő
 Œ P Q R Ř Ŕ Ŗ S Ś Ŝ Ş Š Ÿ T Ŧ F
 Ţ U Ù Ú Û Ü Ũ Ū Ŭ Ů Ű Ų V W Ŵ X
 Y Ŷ Ý Ÿ Z Ż ź Ź Đ Đ

Ja, HUN LUKKET OFTE OPP BOKEN OM KVELDEN,
 når hun var alene og i ro, og ridderen kom alltid
 til henne og var der som tiest. Men stemoren hadde
 nesen sin i alt; hun skjønnte det var noen inne
 hos henne, og hun var ikke sen om å si det til kon-
 gen. Han ville ikke tro det; de fikk da se etter
 først om det var så, før de kom med slikt og tok på
 henne for det. En aften sto de utenfor og lydde,
 og de syntes tydelig det talte innenfor. Da de kom
 inn, var det ingen. «*Hvem var det du talte med?*»
 spurte stemoren både hardt og kvast. «*Det var ingen
 det,*» sa kongsdatteren. «*Jo, jeg hørte det jo skjellig,*»
 sa hun. —«*Jeg lå bare og leste i en bønnebok.*» —«*Vis
 meg den,*» sa dronningen. Ja, det var ikke annet
 enn bønnebok det, og den måtte hun saktens ha lov
 å lese i, sa kongen. Men stemoren trodde det sam-
 me som før, og så boret hun et hull i veggen og lurte
 der. En aften hørte hun ridderen var der, rev
 opp døren og fór som en vind inn til stedatteren;
 men hun var ikke sen om å lukke boken, hun
 heller, så han ble borte i en fart. Men hvor snapp
 hun hadde vært, så fikk stemoren sett en snert
 av ham, så hun var viss om at noen hadde vært der.
 Så skulle kongen ut på en lang reise; imens fikk
 dronningen gravet et dypt hull i jorden; der
 murte de opp et hus; men i muren lot hun dem
 legge rottekrutt og annen streng forgift, så det
 ikke skulle komme inn så mye som en mus engang.

A B Γ Δ E Z H Θ I K Λ N Ξ O Π P
Σ T Y Φ X Ψ Ω Α Έ Ή Ι İ ÿ Ό Ύ Ώ
α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ ν ξ ο π ρ
ς σ τ υ φ χ ψ ω ά έ ή ί ï ü ό ύ
ώ ð

A B Γ Δ E Z H Θ I K Λ N Ξ O Π P
Σ T Y Φ X Ψ Ω Α Έ Ή Ι İ ÿ Ό Ύ Ώ
α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ ν ξ ο π ρ
ς σ τ υ φ χ ψ ω ά έ ή ί ï ü ό ύ
ώ ð

Πάντα στον νου σου νάχεις την Ιθάκη.
Το φθάσιμον εκεί είν' ο προορισμός σου.
Αλλά μη βιάζεις το ταξίδι διόλου.
Καλλίτερα χρόνια πολλά να διαρκέσει
και γέρος πια ν' αράξεις στο νησί,
πλούσιος με όσα κέρδισες στον δρόμο,
μη προσδοκώντας πλούτη να σε δώσει η Ιθάκη.

Η Ιθάκη σ' έδωσε τ' ωραίο ταξίδι.
Χωρίς αυτήν δεν θάβγαινες στον δρόμο.
Άλλα δεν έχει να σε δώσει πια.

*Κι αν πτωχική την βρεις, η Ιθάκη δεν σε γέλασε.
Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα,
ήδη θα το κατάλαβες η Ιθάκη τι σημαίνουν.*

At every stage bear Ithaca in mind.
The arrival there is your appointed lot.
But hurry not the voyage in the least:
'twere better if you travelled many years
and reached your island home in your old age,
being rich in riches gathered on the way,
and not expecting more from Ithaca.

Ithaca gave you the delightful voyage:
without her you would never have set out:
and she has nothing else to give you now.

*And though you should find her wanting, Ithaca
will not surprise you; for you will arrive
wise and experienced, having long since perceived
the unapparent sense in Ithacas.*

Ā Ā ʼĀ ʼĀ ʼĀ ʼĀ Ǻ Ǻ Ȧ Ȧ Ȧ Ȧ Ȧ Ȧ Ȧ Ȧ
 Ǻ Ā Ȧ Ȧ Ȧ ʼE ʼE ʼE ʼE ʼE ʼE ʼE ʼE ʼH ʼH ʼH
 ʼH ʼH ʼH ʼH ʼH ʼH ʼH ʼH ʼH ʼH ʼH ʼH ʼH ʼH ʼH
 ʼI ʼI ʼI ʼI ʼI ʼI ʼI ʼI ʼI ʼI ʼO ʼO ʼO ʼO
 ʼO ʼO ʼO ʼO ʼP ʼY ʼY ʼY ʼY ʼY ʼY ʼY ʼY ʼY ʼY
 ʼO ʼO ʼO ʼO ʼO ʼO ʼO ʼO ʼO ʼO ʼO ʼO ʼO ʼO
 ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ
 ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ ǎ
 è é ́ ́ ́ ́ ́ ́ ́ ́ ́ ́ ́ ́
 ń ń ń ń ń ń ń ń ń ń ı ı ı ı
 ı ı ı ı ı ı ı ı ı ı ı ı ı ı
 ő ő ò ó ρ ρ ú ú û û û û û û û
 ú û ū ū ū ū ū ū ū ū ū ū ū ū
 ù ù ỳ ỳ ỳ ỳ ỳ ỳ ỳ ỳ ỳ ỳ ỳ ỳ

Manchmal – in den feinen Hotels – da laufen die kleinen Hotelpagen durch die samtgeschwollenen Räume und rufen mit heller Stimme: »Herr Generaldirektor Eisenstein! Herr Generaldirektor Eisenstein!« — so lange, bis irgendein wohlbeleibter Herr mit schmalgefaßter Brille eilig aufsteht und hinter dem Pagen her ans Telefon stürzt... Das ist der Lauf der Welt. Dann muß ich jedesmal denken:

Wie wird man Generaldirektor—?

Einmal war es doch nur Herr Eisenstein, *Willy Eisenstein*, wissen Sie, sein Vater hat diese Röhrensache gehabt, die hat er später aufgegeben, jetzt hat er sich mit Beheim und Ploschke assoziiert, ganz gute Leute, den Jungen kannt ich noch, wie er so klein... ein ganz tüchtiger Bengel, die Frau ist eine geborene Wüstefeld... ja, das ist Willy Eisenstein. Und der hieß am Telefon: Herr Eisenstein und im Büro: Herr Eisenstein und auf den polizeilichen Anmeldungen: Eisenstein, Willy – und überall: Herr Eisenstein... und nun auf einmal ist er Generaldirektor. Wie wird man das?

Macht man ein Examen? Nein, man macht kein Examen. Es ist einer der seltenen Fälle, wo man in Deutschland kein Examen macht. Wir haben Gärtnerburschen, deren Lehrherren glauben, dass Rosenschneiden ohne Abitur nicht die richtige Würze habe; unsere Motorenschlosser müssen das ›*Einjährige*‹ haben, keine Handwerksinnung, die nicht darauf hält, dass ihre Leute höhere Schulbildung genossen haben, obgleich die doch gar kein Genuß ist... aber Generaldirektor wird man ohne Examen.

Wie wird man es—? Kommt der Reichsverband Deutscher Generaldirektoren und bringt dem neugebackenen Mitglied ein Diplom ins Haus? Singt ein Männeroktett auf dem Hof:

»Heil sei dem Tag, an dem du uns erschienen.
 Dideldumm – didellum – didellum—«

А Б В Г Д Е Ё Ж З И Й К Л М Н О
 П Р С Т У Ф Х Ц Ч Ш Щ Ъ Ы Ь Э Ю
 Я Ѓ Ѐ Ї Є S I İ J Љ Њ Ћ Ќ Ў Џ Г а
 б в г д е ё ж з и й к л м н о п
 р с т у ф х ц ч ш щ ъ ы ь э ю я
 ђ ѓ х ѕ і і ј љ њ ћ ќ ў џ г
 А Б В Г Д Е Ё Ж З И Й К Л М Н О
 П Р С Т У Ф Х Ц Ч Ш Щ Ъ Ы Ь Э Ю
 Я Ѓ Ѐ Ї Є S I İ J Љ Њ Ћ Ќ Ў Џ Г а
 б в г д е ё ж з и й ъ ы ь э
 ю я ѝ ѿ ѣ ѓ х ѕ і і ј љ њ ћ ќ ў џ
 ѡ ѱ

Явление VIII

Хлестаков, городничий и Добчинский.
 Городничий, вошед, останавливается. Оба в испуге смотрят
 несколько минут один на другого, выпучив глаза.
 Г о р о д н и ч и й (*немного оправившись и протянув руки по
 швам*). Желаю здравствовать!
 Х л е с т а к о в (*кланяется*). Мое почтение ...
 Г о р о д н и ч и й. Извините.
 Х л е с т а к о в. Ничего ...
 Г о р о д н и ч и й. Обязанность моя, как градоначальника
 здешнего города, заботиться о том, чтобы проезжающим и
 всем благородным людям никаких притеснений ...
 Х л е с т а к о в (*сначала немного заикается, но к концу речи
 говорит громко*). Да что ж делать?... Я не виноват ... Я, право,
 заплачу... Мне пришлют из деревни.

Бобчинский выглядывает из дверей.

Он больше виноват: говядину мне подает такую твердую, как
 бревно; а суп — он черт знает чего плеснул туда, я должен
 был выбросить его за окно. Он меня морил голодом по целым
 дням. Чай такой странный: воняет рыбой, а не чаем. За что
 ж я ... Вот новость!
 Г о р о д н и ч и й (*робея*). Извините, я, право, не виноват.
 На рынке у меня говядина всегда хорошая. Привозят холмо-
 горские купцы, люди трезвые и поведения хорошего. Я
 уж не знаю, откуда он берет такую. А если что не так, то ... По-
 зволяете мне предложить вам переехать со мною на другую
 квартиру.
 Х л е с т а к о в. Нет, не хочу! Я знаю, что значит на другую
 квартиру: то есть — в тюрьму. Да какое вы имеете право? Да
 как вы смеете? ... Да вот я ... Я служу в Петербурге. (*Бодрится.*)

§ % (¿?) [¡!] {*} ¬ «№» ‹•› _
 - - — ‘.’ / “..” \ „...“ , : ; - | | ”
 @ 1st 2nd 3rd 4th abdehilmnorst (0123456789)
 (0123456789) ♂ ¢ € ¥ £ £ € \$ ¼ ½ ¾ ⅓
 ⅔ ⅕ ⅖ ⅜ ⅝ ⅙ ⅚ ⅛ ⅜ ⅝ ⅞ + - ± =
 ≠ < > ≤ ≥ ff fi ffi fl ffl fb fh fj fk ft ffb ffh ffj
 ffk fft fff ffi & ¶

(¿?) [¡!] {*} « » ‹•› - - — ‘.’ /
 “..” \ „...“ , : ; - | | ” @ (0123456789)
 (0123456789) ♂ ¢ € ¥ £ £ € \$ ¼ ½ ¾ ⅓
 ⅔ ⅕ ⅖ ⅜ ⅝ ⅙ ⅚ ⅛ ⅜ ⅝ ⅞ fi ffi fl ffl fb
 fh fj fk ffb ffh ffi ffk ffi & Ø

STAVITELÉ CHRÁMU

Viděli jsme zástupy nesčíslné. Ponurou majestátností věcí kráčeli smutni. Cizí byly si duše, jak by každá z jiného světa po tajemném ztroskotání zachránila zem. I snily o svých ztrátách. ¶ Osamotách uprostřed magických lesů, nad nimiž slunce podobno ptáku se zlatými křídly nekonečnými brázdilo éter; celým vesmírem letěla jeho píseň o slávě a života harmonického, o zázračích tvůrčího jitra v zahradách země a podmořských nížin, v modrých prériích vzduchu a vody: v oceány se sklánělo v žízni a pijíc rozvlnilo je bouří, v jeskyně amethystové pod ledovci západů do hnízda horských růží šlo spátí a jeho sen viditelný, hra tisíců bratrských sluncí, tančících v rytmech hudby melancholické, vznášel se nekonečností zářící láskou. Noc dávala hovořit květům o jejich léčivé síle a opojení, jež dřímá v hrozních a máku. Znali jemná slova, jež jako rozhozené zrní lákají ptáky. A zvířata lesní, která neokusila krve, je přítulně navštěvovala. ¶ Snili o městech, jež vládou nad zeměmi. O rozkoši práce, slavnostním zvonění kladiv, zkrocení ohně, závratích boje, signálech jízdy, sladkosti nebezpečnosti, hrdosti dávajících, smělosti ruky, jež hází tajemné sítě nad národy, a o slovech, jež jako smolné věnce padají na města nepřátelská. ¶ Opýše orlů na horách osamělých, jejichž vířící křídla rychlosti letu zdají se nehybně ztuhlá jak z kovu a stačí zrakům protínajícím soumravný vesmír jak hvězdy. ¶ Orozkoši zničení, triumfální jízdy cyklónů nad rovinami, požárech lesů, ledových vichřicích pólů, o démonickém výsměchu živlů, které v řinčení přetrhaných řetězů blesky vybíjejí se v chaos. ¶ Otragické žízni hledajících, honbě, která tajemství stíhá cestami nesčetných světů, ústících v jediném světě, zmateně pobíhá tisíciletími, číhá na předvěkých pohřebištích a jako na skoby řeřavé ještě, dokuté právě posledním úderem kladiv, na slunce větší svá tenata neviditelná a lovecké

GO AHEAD—
make my day.

clint@krautundruebe.de